

Vivike: Der er skabt et slagord, som grundspekulanter og andre, der har deres på det tørre, er vældig glade for, slagordet velfærdsstaten. Velfærdsstat, velfærdssamfund, skal vel betegne en stat, et samfund, hvor menneskers velfærd er det, der står i forgrunden. Er det rigtigt, så synes der at være mange, som ikke regnes for mennesker. Søens folk hører til denne kategori. Deres arbejdstid er længere end normalt, særlig for de helt unges vedkommende. De tvinges til at arbejde 60-70 timer i ugen. Mærkeligt er det ikke, at de store rederier giver gode udbytter. Udgifter, som rederierne ifølge loven skal betale, skånes de i mange tilfælde for. Ifølge loven skal der være redningsbåde om bord, og de skal være i orden, men det er ikke ualmindeligt, at de ikke er det. I adskillige tilfælde er de læk som en si. Som et enkelt eksempel kan nævnes, at S/S „Hjortholm“ afgik fra Århus den 14. oktober dette år med redningsbåde, der, da de blev sat i vandet, sank på 20 minutter. Det koster penge at holde bådene i orden; derfor bliver de ikke holdt i orden. Søfolks liv bliver regnet for mindre værd end penge. Statens skibstilsyn, som staten lønner, for at det kan kontrollere, at sikkerhedsforanstaltningerne er, som de skal være ifølge loven, og som ikke har noget ansvar for rederiernes udbytte til aktionærerne, siger ingenting.

Når de menige søfolks organisationer har forlangt at blive repræsenteret i skibstilsynet, er de blevet mødt med den påstand, at de var uegnede, fordi dette job kræver eksamen. Man skal være en mere end elendig matros for ikke at se, at en båd er læk. Det vil i virkeligheden sige, at man ikke kan se vand, og en sømand, der ikke kan se vand, eksisterer dog vist ikke. I statens skibstilsyn bør der være folk med navigatør- og maskinuddannelse, men der bør også være matroser og fyrbødere. Det vil medvirke til at øge sikkerheden til søs.

Det vil gummiredningsflåder også. Det er besluttet, at disse skal være obligatoriske i fiskerkuttere fra 1. januar 1963, men endnu er der ikke meddelt noget om, at de også skal være det i handelsflåden. Hvorfor? Jeg kan ikke frigøre mig for det indtryk, at det er, fordi de store rederier har mere indflydelse på lovgivningsmagten, end fiskeskipperne har. Når det hidtil ikke er blevet de-

kreteret, at der skal være gummiredningsflåder om bord, undskylder man det med, at der i London er ved at blive udarbejdet en international konvention om sikkerheden til søs. Skal det forstås på den måde, at hvis denne konvention ikke forlanger gummiredningsflåder, skal de heller ikke indføres i danske skibe? Er dette rigtigt, så understreger det blot, at slagordet velfærdsstat er en hul frase. Gummiredningsflåder indført nu kan medvirke til, at de bliver taget med i konventionen. Det bliver sværere at undgå dem, hvis Danmark har indført dem.

Må jeg spørge den højtærede handelsminister: hvor mange sømænd skal drukne, hvor mange sømandskoner skal gøres til enker, hvor mange børn skal gøres faderløse, før gummiredningsflåder forlanges om bord i skibe? Og i samme forbindelse: hvornår får vi et redningsskib i Østersøen? Og endelig: påtænker man en snarlig ændring af sømandsloven? Den trænger i allerhøjeste grad til revision.

Hvis de, der så flittigt bruger udtrykket „velfærdsstat“, tager dette udtryk alvorligt, så burde de i handling gøre noget mere for dem, der har det dårligt, f. eks. for de syge. Det er jo almindeligt, at folk med fysiske eller psykiske lidelser må vente i lange tider på hospitalsindlæggelse, fordi der ikke er plads; når der ikke er plads, er det, fordi der gøres for lidt for hospitalsbyggeriet, og fordi en masse sengepladser optages af kronisk syge såvel på de almindelige hospitaler som på statshospitalerne. Når der endelig bliver plads til de andre syge, er deres tilstand ofte blevet så forværret, at det tager lægerne længere tid at få dem raske. Og i nogle tilfælde kan de ikke få dem raske, og så er også de kronisk syge. Mange steder giver dette lægerne fortvivlede arbejdsforhold, og økonomisk set er det dyrt for samfundet.

Rundt om på danske alderdomshjem sidder der hundreder af unge mennesker, blot fordi en frygtelig skæbne — og den kan ramme enhver — har gjort dem ude af stand til at klare sig selv. Det er umenneskeligt, det er uværdigt for et demokratisk samfund. Dagbladet Politiken bragte i søndags en reportage; det skal bladet have tak for. I denne reportage påtalte en radikal folketingsmand det forkerte i,